

det efter min Mening ikke vilde være det Duffeligste. Jeg har tænkt mig, at man mellem Sagens første og anden Behandling kunde see at enes om en Udtalelse fra Thingets Side ved en Dagsorden, hvormed anden Behandling da kunde begynde; da man imidlertid ikke har havt den Leilighed, som ved et saadant Skridt er nødvendigt, til at anstille den fornødne Overveielse, saa vilde jeg ansee det for ønskeligt, at man stemte for Sagens Overgang til anden Behandling, forudsættende, at der da mellem første og anden Behandling var blevet underhandlet om, hvoreledes man maaskee kunde komme til at ende Sagen med en Dagsorden, hvorom jeg for Diebliffet iøvrigt ikke kan yttre mig.

Tfsherning: Jeg troer for mit Bedkommende, at man ligesaalet imellem 1ste og 2den eller imellem 2den og 3die Behandling bør komme til at enes om nogen Dagsorden denne Sag vedkommende, som man kan nu. Det er naturligvis umuligt at vide med Visshed, hvad Thinget maa kunne enes om; men jeg har den Visshed, at jeg for min Person vil modsætte mig paa ethvert Stadium af Sagen, at den afvises ved en Dagsorden, og jeg skal som min Grund dertil oplæse, om den ærede Formand tillader det, en Dagsorden denne Sag betræffende; naar denne Dagsorden kan have været saa ufugtbar, at Sagen ikke strax er kommen frem der, hvor bemeldte Dagsorden er bleven vedtagen, saa ere motiverede Dagsordener derved komne i endnu større Miscredit hos mig, end de før have været, og den har været stor. Den motiverede Dagsorden, som jeg her omtaler, lyder saaledes: „Det Landstinget ikke blot anseer det baade for saare ønskeligt og vigtigt, at det nuværende Fæstevæsen ophører, men antager, at denne Indretnings Ulemper tiltage i en betydelig Grad, hvis Forholdet, efter de i flere Aar derom førte Forhandlinger, vedbliver at henstaae uafgjort, men idet Landstinget tillige troer, at en nu“ — „nu,“ det er altsaa for Diebliffet — „fortsat Behandling af det forelagte Lovudkast ikke vil fremme Sagen videre, anbefaler det gjentagende og indstændigt til Regjeringen at tage dette Anliggende i sin

Gaand og arbejde hen til en endelig Ordning, hvoreved saavel Statens Lary som vedkommende væsentlig deri interesserede Parter ville kunne tilfredsstilles, og gaaer dermed over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Nu har det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) raadet til at møde Regjeringen med et Forslag, der kunde svare nogenlunde til den af den ærede Indenrigsminister idag udtalte for Sagen gunstige Anskuelse, — saa gunstlig, som den er. Jeg skulde formene, at, dersom en Dagsorden kan have en moralsk tvingende Betydning især for dem, hvorfra den kommer, saa maatte den af mig oplæste Dagsorden have ført det Forslag, den ærede Minister har omtalt, frem paa det Sted, hvor det hører meget mere hjemme end her. Dette Forslag, — som den ærede Minister jo forøvrigt har ifinde at amputere for nogle af de væsentligste Punkter — veed Alle og Enhver, at vi, som søge at fremme denne Sag, have havt imod fra det første Diebliff af, at man henvisse os til at stemme for det. — Sagen faaer en forunderlig Stilling ligeoverfor den besynderlige Gjenstridighed, der siden har været tilstede hos Regjeringen ved Siden af de fuldstændige Løfter, der ligelodes fra først af have været givne af Regjeringen. Altsaa, i denne ene Kjendsgjerning ligger Grunden, hvorfor jeg ikke vil kunne stemme for en Dagsorden, der vil staae for mig blot som et bekvemt Mundsvær i denne Sag, ogsaa denne gang. Naar man spørger mig, om jeg troer, at det er af Bigtighed, at denne Sag er kommen ind her, (Blirens Fin necke: Der er ingen Dagsorden kommet ind her) — jeg siger: „denne Sag“; her ligger jo ingen Dagsorden for; naar man altsaa spørger mig derom, saa svarer jeg, at jeg maa tilstaae, at det havde været rigtigere, at den var bragt ind paa et andet Sted, men, efterat den nu engang er kommen ind her, holder jeg mig overbevist om, at den simplest Maade at behandle Sagen paa, hvormed alle mulige Parter ville være bedre tjente, og hvoreved vi træde paa „Bindmøllen“ saa lidet som mueligt, er at sende Sagen een, to, tre derhen, hvor de have havt saa gode Intentioner for den, men endnu aldrig paa nogensomhelst positivt Maade vist, hvoreledes den praktisk